

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci **žalobkyně: E. J.,** zastoupena JUDr. Ivetou Ferdusovou, advokátkou, se sídlem Brno, Útěchovská 71, proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 244/2004 - 81 ze dne 31. 1. 2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2004, č.j. 14807/04 – 63/1327/C (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 12. 2003, č. j. JMK 30588/2003 OÚPSŘ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo podle ust. § 30 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o přezkoumání dále uvedeného rozhodnutí mimo odvolací řízení vedené podle § 65 správního řádu, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně současně potvrdil. Zmíněné zastavené řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (dále jen „mimoodvolací řízení“) původně zahájil správní orgán I. stupně z podnětu žalobkyně, jehož předmětem byl návrh na přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 12. 3. 2001, č. j. OÚSŘ U 01/08608/Šk/Wi, kterým tento odvolací správní orgán zamítl odvolání mimo jiné i žalobkyně směřující proti stavebnímu povolení vydanému dne 24. 11. 2000 stavebním úřadem - Úřadem městské části Brno – Slatina pod č. j. 1203/89 –

816/00/Mach (dále jen „rozhodnutí o odvolaní proti stavebnímu povolení“ a „stavební povolení“), a to na novostavbu řadového nepodsklepeného rodinného domu blíže specifikovaného v rozhodnutí žalovaného.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu. V ní předně uvedla, že správní orgán I. stupně porušil správní řád, když při novém projednávání věci nevzal v úvahu změnu vlastnických práv k pozemku a stavbě, přičemž „neučinil nic“, čím by odstranil zjištěné vady a zabezpečil tak naplnění jejích zákonných práv a svobod. Žalobkyně vyslovila nesouhlas se stanoviskem žalovaného, jenž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že i kdyby „Ministerstvo zrušilo rozhodnutí krajského úřadu a vrátilo věc krajskému úřadu k novému projednání, nemohl by tento orgán rozhodnout jinak, než mimo odvolací řízení opět zastavit“, a to z důvodu uplynutí tříleté prekluzivní lhůty stanovené v § 68 odst. 1 správního řádu. K tomu namítla, že rozhodnutí založené na zmíněné argumentaci je nezákonné, protože je v rozporu se základním právem občana České republiky na spravedlivou soudní a jinou právní ochranu a zejména je v rozporu s článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Pokud by aplikace takové prekluzivní lhůty, jenž marně uběhla právě v důsledku pochybení správních orgánů, znamenala úplný zánik zákonných práv žalobkyně, pak je její aplikace v rozporu s článkem 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že v důsledku pochybení správních orgánů nedošlo k vyřízení věci včas, mělo přímý dopad na prekluzi lhůty pro zrušení pravomocného rozhodnutí. Žalobkyni nebylo vůbec umožněno domoci se jejích zákonných práv, a proto je nutné považovat postup žalovaného za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení „hraničící s jejich zneužitím“, který při svém rozhodnutí využil ust. § 59 odst. 1 správního řádu ve spojení s ust. § 3 odst. 3 téhož zákona upravujícím zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení. Aplikace tříleté prekluzivní lhůty uvedené v § 68 odst. 1 správního řádu je v daném případě v rozporu s ústavním pořádkem, neboť v důsledku vad a průtahů způsobených správními orgány byla žalobkyně zkrácena na svých právech, přičemž bylo porušeno její ústavně zaručené právo na spravedlivou soudní a jinou ochranu, vyplývající z článku 36 a násl. Listiny základních práv a svobod. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věci jí vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud usnesením ze dne 31. 1. 2006, č. j. 9 Ca 244/2004 - 81, podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), žalobu odmítl a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení, není rozhodnutím, kterým by ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. došlo k určení, zrušení či změně práv nebo povinností žalobkyně, neboť toto rozhodnutí nezasáhlo do jejích subjektivních hmotněprávních oprávnění nebo povinností, přičemž zákonem není založen její právní nárok na přezkum rozhodnutí v mimoodvolacím řízení. Tímto rozhodnutím jen žalovaný vyjádřil, že mimořádné procesní prostředky dozorčího práva, za které lze považovat tento přezkum, se v této věci nepoužijí, přičemž původní pravomocná rozhodnutí správních orgánů se nemění. V případě přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení se nejedná o skutečný opravný prostředek, jehož pojmovým znakem je založení právního nároku žadatele na meritorní projednání, avšak jedná se o mimořádný procesní prostředek dozorčího práva. Proto žalobkyně nemá právní nárok na zahájení tohoto řízení, a tím, že toto mimoodvolací řízení zahájené správním orgánem bylo podle ust. § 30 správního řádu zastaveno, odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, nedošlo k určení, zrušení či změně práv nebo povinností žalobkyně. Z uvedených důvodů považoval městský soud rozhodnutí žalované za úkon správního orgánu, který je vyloučen ze soudního

přezkumu podle ust. § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Proto zároveň považoval žalobu za nepřípustný návrh ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., což jej vedlo k jejímu odmítnutí podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V závěru odůvodnění usnesení odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2003, č. j. 5 A 170/2002 - 15, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 5/2004 pod č. 197.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, ve které předně uvedla, že při rozhodování soudu o jejím žalobním návrhu došlo k nesprávnému posouzení právní otázky, což mělo za následek nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Dále uvedla, že „rozhodnutím žalovaného bylo meritorně rozhodnuto ve věci, a tímto úkonem správního orgánu byla dotčena subjektivní práva žalobkyně (tedy právní možnost chovat se určitým způsobem), když žalobkyni nebylo umožněno stát se účastníkem správního řízení“. Závěr soudu o tom, že rozhodnutí žalovaného je jako úkon správního orgánu vyloučeno ze soudního přezkumu, považovala stěžovatelka za restriktivní výklad zákona, jenž je „v rozporu se základními principy ochrany poskytované ve správním soudnictví, jejímž účelem by mělo být zajištění toho, aby se ten, kdo byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, mohl obrátit na soud, aby tento přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí“. Stěžovatelka dále namítla, že soud dovodil nedostatek její žalobní legitimace jen podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., avšak „opomněl“ se zabývat tím, zda je či není splněna její žalobní legitimace podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení napadené kasační stížností zrušil a věc vrátil k projednání Městskému soudu v Praze.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná (§ 109 odst. 2, 3, § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelkou uvedený důvod kasační stížnosti lze podřadit pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98). Nejvyšší správní soud však usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby nezákonným neshledal.

Stěžejní otázkou v projednávané věci bylo posouzení skutečnosti, zda rozhodnutí o zastavení mimoodvolacího řízení (§ 30 správního řádu), lze podřadit pod rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. považovat je za rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti stěžovatelky. Protože tuto otázku již Nejvyšší správní soud řešil, a to v usnesení ze dne 8. 4. 2003, č. j. 5 A 170/2002 - 15, nemohl je senát Nejvyššího správního soudu rozhodující v dané věci pominout, protože pokud by v projednávané věci dospěl k právnímu názoru odlišnému od právního názoru v něm uvedeném, musel by postoupit věc k rozšířenému senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Pro takový postup však důvod neshledal.

V citovaném usnesení ze dne 8. 4. 2003 Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že přezkum rozhodnutí v mimoodvolacím řízení není mimořádným opravným prostředkem jako je obnova řízení, neboť účastníci řízení nejsou legitimováni k zahájení tohoto řízení, přičemž se jedná o institut, jenž je zcela „v rukou“ správních orgánů, protože podle ust. § 65 odst. 1 správního řádu rozhodnutí, které je v právní moci, může z vlastního nebo jiného podnětu přezkoumat správní orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správnímu orgánu, který toto rozhodnutí vydal. Zákon tak ponechává okamžik zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení na příslušném správním orgánu, a jestliže tento orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro zahájení takového řízení, vyrozumí o tom ten subjekt, který návrh na zahájení řízení podal. Tento úkon není rozhodnutím, přičemž pokud již správní orgán zahájil řízení o přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení a v průběhu řízení vyjde najevo, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, zastaví správní orgán mimoodvolací řízení podle ust. § 30 správního řádu (což se stalo i v projednávané věci). Z výše uvedených skutečností pak Nejvyšší správní soud vyvodil v citovaném předchozím rozhodnutí závěr, že rozhodnutí o zastavení mimoodvolacího řízení nemá povahu úkonu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť „tím, že žalobce nemá právní nárok na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení a tím, že řízení zahájené správním orgánem bylo podle ust. § 30 správního řádu zastaveno a odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, nedošlo k určení či zrušení či změně práv a povinností žalobce“. Na základě tohoto závěru považoval Nejvyšší správní soud uvedené rozhodnutí správního orgánu za úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle ust. § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož nejde o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. a byl tak dán důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřípustnost žaloby.

Uvedený právní názor obsažený v citovaným rozsudku Nejvyššího správního soudu a potažmo i v rozhodnutí městského soudu je udržitelný i po přihlédnutí k současné judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se zabývá otázkou přezkoumatenosti rozhodnutí správních orgánů ve správním soudnictví a týká se výkladu ust. § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve své současné judikatuře nezastává takový restriktivní výklad, podle kterého by pro prokázání žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. bylo nutné, aby žalobce tvrdil zkrácení toliko na hmotných právech, přičemž úkon, jímž se tak mělo stát, nějaké subjektivní hmotné právo nebo povinnost založil, změnil, zrušil či závazně určil. Při vymezení okruhu úkonů správních rozhodnutí podléhajících soudnímu přezkumu ve správním soudnictví vychází Nejvyšší správní soud z teleologického výkladu cit. ustanovení s. ř. s., podle kterého je žalobní legitimace podle tohoto ustanovení dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a ke konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Uvedený názor vychází jednak z Hoetzelových výkladů týkajících se předpokladů pro poskytnutí soudní ochrany proti „všem formám činnosti správních úřadů“ (Hoetzel, J.: Soudní kontroly veřejné správy, II. vydání, nakl. Všehrd , Praha 1926, strana 22) a dále vychází z procesního pojetí předmětu sporu ve správním soudnictví, podle kterého předmětem sporu není subjektivní hmotné právo, ale procesní nárok, jenž se skládá z předmětu nároku (z toho, čeho se žalobce domáhá), a ze základu nároku, jenž je dán skutkovým dějem, jímž se odůvodňován žalobní petit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42). Rozhodnutí o zastavení mimoodvolacího řízení, které tvoří s rozhodnutím žalované o odvolání jeden celek, nelze považovat za rozhodnutí podléhající soudnímu přezkumu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. ani s přihlédnutím k uvedené judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Podle ust. § 65 odst. 1 správního řádu, rozhodnutí, které je v právní moci, může z vlastního nebo jiného podnětu přezkoumat správní orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správním orgánu, který toto rozhodnutí vydal (§ 58). Podle § 65 odst. 2 správní orgán příslušný k přezkoumání rozhodnutí je zruší nebo změní, bylo-li vydáno v rozporu se zákonem, obecně závazným právním předpisem nebo obecně závazným nařízením. Při zrušení nebo změně rozhodnutí dbá na to, aby práva nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena.

Z citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že v mimoodvolacím řízení lze přezkoumávat veškerá správní rozhodnutí vydaná v rámci správního řízení. V projednávané věci se žalobkyně domáhala toho, aby na základě jejího podnětu podaném ve smyslu ust. § 65 odst. 1 správního řádu, přezkoumal žalovaný meritorně rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání žalobkyně proti shora zmíněnému stavebnímu povolení. Právní sféra stěžovatelky by nepochybně byla dotčena v případě, když by žalovaný meritorně rozhodl, čili by věcně přezkoumával toto rozhodnutí vydaná v předchozím správním řízení. Obsahem rozhodnutí žalovaného však nebylo zmíněné meritorní rozhodnutí, ale rozhodnutí o zastavení mimoodvolacího řízení, které lze považovat za rozhodnutí procesní povahy. Je sice faktem, že do okruhu soudem přezkoumatelných rozhodnutí ve správním soudnictví patří i procesní rozhodnutí (se zákonnou výjimkou, a to zejména rozhodnutí o vedení řízení - § 70 písm c/ s. ř. s.), avšak i u těchto rozhodnutí je nutné mít na paměti, že i v tomto případě ve smyslu výše uvedeného výkladu zastávaného v současné judikatuře Nejvyššího správního soudu musí dojít k dotčení právní sféry žalobce, přičemž předmětem sporu musí být procesní nárok. Z citovaného ustanovení § 65 odst. 1 lze vyvodit, že uvedené předpoklady přezkoumatelnosti zmíněného procesního rozhodnutí o zastavení mimoodvolacího řízení být naplněny nemohou. Mimoodvolací řízení totiž nelze považovat za běžné přezkumné řízení, a proto zákonná úprava týkající se zahájení mimoodvolacího řízení neumožňuje využít stěžovatelce těch procesních práv, která platí v případě využití řádných opravných prostředků ve správním řízení. Proto podnět k zahájení mimoodvolacího řízení nelze považovat za návrh na zahájení tohoto správního řízení, přičemž úvaha správního orgánu o tom, zda mimoodvolací řízení na základě zmíněného podnětu zahájí či nikoliv, patří výlučně do právní sféry rozhodovací činnosti správních orgánů. Protože podáním uvedeného podnětu nevznikl stěžovatelce nárok na zahájení mimoodvolacího řízení, nemohl jí vzniknout ani žádný procesní nárok týkající se jejího požadavku na meritorní přezkoumání výše uvedených rozhodnutí, a nemohla být stěžovatelka dotčena ve své právní sféře z hlediska jejích procesních práv rozhodnutím o zastavení mimoodvolacího řízení, zahájeného z uvedeného jejího podnětu. Jestliže stěžovatelka neměla žádné právo procesního charakteru na zahájení mimoodvolacího řízení na základě uvedeného podnětu, argumentum a simili jí nemohl vzniknout žádný procesní nárok na to, aby žalovaný v tomto řízení pokračoval, nevydával rozhodnutí o zastavení řízení a rozhodl meritorně (tj. zrušil či změnil přezkoumávané rozhodnutí podle § 65 odst. 2 správního řádu).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované tvořící s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o zastavení mimoodvolacího řízení jeden celek, je nutné považovat za rozhodnutí správního orgánu vyloučené ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a je tak dán důvod k odmítnutí žaloby jako nepřípustné podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedený závěr se týká i případné posouzení žalobní legitimace stěžovatelky podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť pod pojmem „rozhodnutí správního orgánu“ uvedeným v ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. je nutné rozumět úkon (tj. i rozhodnutí) ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Ostatně jak Nejvyšší správní soud

uvedl v uvedeném usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, ze systematického výkladu se bez jakýchkoliv pochybností podává závěr, že pojem rozhodnutí, užitý v tomto odstavci, má stejný význam, jako rozhodnutí podle odstavce prvého; názor, že by odst. 2 měl na mysli zcela jiné „rozhodnutí“ než odst. 1, není odůvodnitelný jakýmikoliv „korektně použitými“ interpretačními metodami. Proto výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu se vztahuje i na případ, kdy by stěžovatelka dovozovala svoji žalobní legitimaci podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se zabýval v neposlední řadě i tím, zda výše zmíněným postupem správních orgánů v mimoodvolacím řízení a nebo rozhodnutím městského soudu nebyla stěžovatelka krácena na svém právu na soudní a jinou právní ochranu podle článku 36 Listiny základních práv a svobod.

Předně je nutné vycházet ze skutečnosti, že přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení umožňuje (vedle obnovy řízení podle § 62 a násl. správního řádu), zasáhnout do pravomocně rozhodnuté věci a dosáhnout tak změny či zrušení takového rozhodnutí. K tomu je přizpůsobena právní úprava podmínek, které správní řád v ustanovení § 65 stanoví pro aplikaci institutu přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení a jenž se při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů uplatní pouze subsidiárně. Z těchto skutečností vyplývá, že i prostor pro uplatnění práv a zájmů účastníka správního řízení musí být výrazně užší než v případě řádného přezkumného řízení, tj. odvolacího řízení dle § 53 a násl. správního řádu. Ve vztahu k možnosti přezkoumání pravomocného správního rozhodnutí je třeba mít především na zřeteli princip právní jistoty, protože každá změna při zrušení takového pravomocného správního rozhodnutí zcela nepochybně představuje mimořádný zásah do existujícího právního vztahu. Právě proto zákonodárce v zájmu zajištění tohoto principu vymezil zákonné podmínky pro aplikaci uvedeného procesního institutu. Z nich vyplývá, že účastník správního řízení není legitimován k zahájení mimoodvolacího řízení, a proto v případě rozhodnutí o jeho zastavení nemůže účastník správního řízení s úspěchem tvrdit, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces podle článku 36 Listiny základních práv a svobod. A to tím spíše, pokud měl možnost využít jiné zákonem stanovené ochrany, a to v řádném přezkumném řízení, tj. v projednávané věci v řízení o odvolání proti stavebnímu povolení, které bylo ukončeno vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání proti stavebnímu povolení. Proti tomuto rozhodnutí o odvolání měla stěžovatelka právo podat žalobu, na jejímž základě měla zcela legitimní možnost využít svého zákonného práva na poskytnutí soudní ochrany ve smyslu ustanovení článku 36 Listiny základních práv a svobod. Pokud tak neučinila a domáhá se této soudní ochrany až prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí o zastavení mimoodvolacího řízení, není právní důvod, aby uvedená soudní ochrana ji byla poskytnuta za stejných podmínek a ve stejné míře jako v případě, pokud by podala žalobu proti zmíněnému rozhodnutí o odvolání. Jestliže by tomu tak bylo, byl by takový postup v rozporu se zásadou rovnosti, když by účastník, jenž si nestřežil svá práva sám v duchu zásady „vigilantibus iura“, měl stejné možnosti na poskytnutí soudní ochrany jako ten účastník správního řízení, který postupoval podle této zásady a podal řádně a včas žalobu proti zmíněnému rozhodnutí o zamítnutí odvolání. Navíc by takový postup byl v rozporu s výše zmíněnou zásadou právní jistoty. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla postupem správních orgánů v mimoodvolacím řízení a rozhodnutím městského soudu krácena na svém právu na poskytnutí soudní a jiné ochrany ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyl dán žádný z důvodů kasační stížnosti, pro který by musel zrušit napadený rozsudek městského soudu, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 103 odst. 1 písm. e/, § 109 odst. 3 a § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto neměla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení dle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu